

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

Žalobkyně: **E. F. P.**
bytem H., P.
proti

žalované: **Úřad práce ČR – Krajská pobočka pro hlavní město Prahu**
sídlem Domažlická 1139/11, Praha 3

o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

1. Žalobkyně se správní žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 23. 7. 2018 domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného s návrhem, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o doplatek na bydlení za měsíc duben 2018, kterou žalobkyně u žalovaného podala dne 24. 4. 2018. Svůj žalobní návrh odůvodnila tím, že dne 24. 4. 2018 podala žádost o příspěvek na živobytí a o doplatek na bydlení, přičemž žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 6. 2018 rozhodl toliko o její žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

příspěvek na živobytí, avšak dosud nerozhodl o žádosti o doplatek na bydlení, ačkoliv od podání žádosti již uplynula lhůta 60 dnů. Současně uvedla, že návrhem ze dne 25. 5. 2018 se podle § 80 správního řádu domáhala u Ministerstva práce a sociálních věcí vydání opatření proti nečinnosti.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že dne 7. 6. 2018 vydal k žádosti žalobkyně rozhodnutí č. j. 17990/2018/AAF o nepřiznání příspěvku na živobytí, které nabylo právní moci dne 11. 7. 2018 a dne 21. 8. 2018 vydal rozhodnutí o nepřiznání doplatku na bydlení a téhož dne bylo toto rozhodnutí vypraveno k doručení žalobkyni. Žalovaný současně uvedl, že doplatek na bydlení nebyl přiznán z důvodu neumožnění provedení dvou šetření v místě faktického pobytu za účelem ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku nebo její výši.
3. K vyjádření žalovaného žalobkyně podáním ze dne 10. 10. 2018 soudu zaslala stanovisko, že svůj žalobní návrh považuje za důvodný, neboť v době podání žaloby nebylo požadované rozhodnutí o doplatku na bydlení vydáno a byla překročena jak 30ti denní tak 60ti denní lhůta pro vydání rozhodnutí.
4. Soud z předloženého správního spisu ověřil, že rozhodnutí o doplatku na bydlení bylo vydáno dne 21. 8. 2018, téhož dne bylo vypraveno k doručení žalobkyni a je součástí správního spisu. Z důvodu této skutečnosti soud dne 12. 11. 2018 vyzval žalobkyni ke sdělení, zda trvá na podané žalobě, jestliže žalovaný vydal požadované rozhodnutí a tedy již není nečinný. Soud zároveň žalobkyni poučil, že dle § 81 s.ř.s. v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti rozhoduje podle skutečného a právního stavu ke dni vydání rozsudku a že případná důvodnost žaloby má vliv jen na přiznání nákladů řízení a to tehdy, dojde-li ke zpětvzetí žaloby.
5. Žalobkyně na výzvu a poučení soudu nereagovala.
6. Městský soud v Praze za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím ve věci bez jednání.
7. Soud vyšel z následující právní úpravy:
8. Podle ust. § 81 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
9. Soud věc posoudil takto:
10. V projednávané věci se žalobkyně podanou žalobou domáhala ochrany proti tvrzené nečinnosti žalovaného v řízení o její žádosti o doplatek na bydlení, avšak následně poté, kdy žalobkyně podala žalobu, žalovaný vydal dne 21. 8. 2018 rozhodnutí, jehož vydání se žalobkyně podanou žalobou domáhala, a téhož dne rozhodnutí vypravil. Protože žalobkyně na výzvu soudu ze dne 12. 11. 2018 nereagovala a nesdělila žádné procesní stanovisko, soud vycházel z toho, že na podané žalobě trvá a současně tedy bylo na pořadu o žalobě rozhodnout.

11. Podle ust. § 81 odst. 1 s.ř.s. soud v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
12. Podle § 81 odst. 2 s.ř.s. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zákon.
13. V projednávaném případě soud zjistil, že nečinnost žalovaného ke dni rozhodování soudu netrvala, neboť rozhodnutí, jehož vydání se žalobkyně domáhala, již bylo vydáno. *Za uvedeného stavu věci soud nemohl žalovanému uložit povinnost, aby o žádosti žalobkyně znovu rozhodoval.*
14. Za situace, kdy správní orgán po podání žaloby koná a není dosud soudem rozhodnuto, smysl ochrany proti nečinnosti rozsudkem, spočívající v tom, že žalovanému je třeba uložit povinnost vydat rozhodnutí, a tedy nepokračovat v nečinnosti, zaniká. V takovém případě důvodnost návrhu *ke dni podání žaloby* (nikoliv ke dni rozhodnutí soudu) může být zohledněna ve prospěch žalobce jen v přiznání důvodně vynaložených nákladů řízení (zaplaceném soudním poplatku, nákladech advokáta... apod.). To má svůj odraz v úpravě dané ust. § 60 odst. 3 s.ř.s., podle kterého platí, že vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Na základě všech shora uvedených okolností tak dospěl městský soud k závěru, že žalovaný není ke dni vydání tohoto rozhodnutí nečinným.
15. K procesním důsledkům ukončení nečinnosti v průběhu řízení před soudem Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 34/2015 - 37 ze dne 29. 5. 2015 uvedl, že *„Cílem tohoto institutu [žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu – pozn. městského soudu] je posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídit vydání rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení v tomto případě končí vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě. Smysl řízení je však dosažen až po jeho ukončení, tj. samotným faktickým vydáním rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení má samozřejmě svůj význam pouze tehdy, pokud nečinnost správního orgánu trvá. Pomine-li nečinnost v průběhu soudního řízení, soud žalobu zamítne dle § 81 odst. 3 s. ř. s., neboť vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).*
16. Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí č. j. 1 Ans 4/2008 - 62 ze dne 25. 6. 2008 (*„Je tedy plně na žalobci, aby po ukončení nečinnosti správního orgánu provedl patřičné kroky reagující na změnu procesní situace, včetně možného zpětuzetí žaloby. Jestliže žalobce nevezme svoji žalobu zpět, soud, dojde-li k závěru, že nečinnost žalovaného netrvá, žalobu zamítne na základě ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. Výše uvedená zákonná konstrukce se de lege ferenda nemusí jevit jako nejvhodnější (v tomto směru nutno souhlasit s argumenty žalobkyně). [...] Avšak za situace, kdy pro toto řízení neexistuje žádné ustanovení obdobné § 86 s. ř. s., nelze dospět k jinému závěru, než že ukončení nečinnosti ze strany správního orgánu nevede samo o sobě k ukončení řízení z procesních důvodů.“*), nicméně zároveň v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„Není vyloučeno, že žalobce v tomto okamžiku neví, že byla nečinnost žalovaného ukončena, neboť vydané*

rozhodnutí dosud neobdržel. Soud je však povinen postoupit vyjádření žalovaného žalobci a dát mu časový prostor pro reakci (např. zpětvzetí žaloby).“

17. Žalobkyně do dne rozhodnutí soudu, ani přes poučení soudu, nevzala podanou žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného (vydání rozhodnutí), to přesto, že jí byl poskytnut prostor pro dispozici s návrhem. Soud proto nemohl aplikovat ustanovení § 60 odst. 3 s.ř.s. a pro účely tohoto ustanovení posoudit důvodnost žaloby ke dni jejího podání. Toto je umožněno pouze za situace, kdy dojde k zastavení řízení v důsledku zpětvzetí žaloby. Taková procesní situace v tomto případě nenastala.
18. Protože žalovaný v této věci po podání žaloby a před rozhodnutím soudu o žalobě již vydal požadované rozhodnutí, tedy v době rozhodování soudu již nebyl nečinný, návrh žalobkyně na vydání rozhodnutí nemohl být ke dni rozhodnutí soudu akceptován a shledán důvodným, a proto soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
19. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně neměla ve věci procesní úspěch.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. ledna 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu